

Вірш містерові Годжсону, написаний на борту лісабонського пакетбота

Джордж Гордон Байрон

Слава, Годжсоне! Пройшли вже
Всі митарства митні ми.
Бриз брижами берег лиже,
На вітрила йде грудьми.
Вимпел піднято на тросі.
Гримнув постріл. Зойк і тиск.
Стоголосий рик матросів
І жіночий дикий виск.
Митник ника,
П'яна пика,
Всюди нюха, все товче;
З дива лізе
У валізи,
Навіть миша не втече,
І вона не здатна потай
Прослизнуть до пакетбота.

Наш багаж летить у човен,
Ми, як дрова,— на багаж.
Відпливаєм. Човен повен.
Тіснота. Розгардіяш.
"Обережно! З ромом ящик!"
"Пробі! Нудить". Шум і гам.
"На борту не буде краще,—
Там вас виверне, мадам".
Мішма з нами
Доньки, мами,
Леді, челядь,— гнів і лють,
Тиснуть всякі
Лобуряки.
Ні зітхнути, ні дихнуть.
Сварка, лемент, зойк, блювота
На шляху до пакетбота.

Вже й судно ось. Без забару

Кід — владика корабля,—
Мов отару у кошару,
Нас в каюти направля.
"Леле! Що це в вас? Каюти?
Хто ж вміститись годе́н тут?
В кожній три квадратні фути!
Тут не жив би й ліліпут".
"Можновладців,
Лордів двадцять
В цій посудині пливли".
"Боже милий,
До могили
Ви їх, певно, довели".
Гамір, тиснява, спекота:
Як чкурнути з пакетбота?

Де ви, Флетчер, Меррі, Бобе? —
Мов колоди. Нітелень.
Чи зціляти від хвороби
Вас мотузкою лишень?
А Гобгауз, захворівши,
В люк звалився й відтіля
То блює надсадно вірші,
То закускою "стріля".
Що це? Станси
До Браганси?
— Ром...— Ага, романс? — Та ні!
— Пити! Рому?
— Трясця й громи!
Рвуться нутрощі мені.
Душу витрясе із плоті
Ця плавба на пакетботі.

Пливемо в краї неznані,
Чи вернемось — богу znать.
Це корито урагани
Ладні в пір'я розметать.
І коли життя — лиш жарти,
Як товмачать мудреці,—
Сміймося! Осушим квартаи,
Не злякають мандри ці.

Вдома, в морі,
В щасті, в горі
Більше сміху і вина
Хто нап'ється,
Той сміється:
Не страшний і сатана!
Всюди пити нам охота,
Хоч в каюті пакетбота!

Фалмут, 30 червня 1809